

## عنوان مقاله:

بازنگری اساسی بر کاربرد عناصر به اصطلاح معرفه ساز در گونه های زبان فارسی

## محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی پژوهشهای کاربردی در مطالعات زبان (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

## نویسندگان:

حسین افراسیابیان - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان شناسی همگانی دانشگاه شیراز

زهرا منتظری - دانشجوی کارشناسی ارشد آموزش زبان فارسی به غیرفارسی زبانان دانشگاه شیراز

## خلاصه مقاله:

ازدیرباز کاربرد و نقش عناصر به اصطلاح معرفه ساز در نشانه گذاری عبارات اسمی یکی از چالش برانگیزترین مباحث موجود در دستور زبان فارسی محسوب می شده است علیرغم اینکه در زبان فارسی معیار هیچ جایگاهی برای مولفه ها معرفه ساز در نظر گرفته نشده است لیک در بسیاری از دستوره های سنتی -u در گونه های فارسی شیرازی و کرمانی و نیز عنصر صرفی -e در فارسی محاوره ای را مطابق با مولفه های معرفه ساز در سایر زبانها همچون the در زبان انگلیسی و یا de در زبان فارسی دانسته اند از همین رو در این جستار سعی شده است تا بحث نشانه گذاری معرفگی در عبارات اسمی مورد بازاندیشی و بازبینی اساسی قرار گیرد در این راستا با دگر دآوری کلمات ضرب المثل ها نمونه های غیرمکتوب مورد استفاده گویشوران بومی ابتدا جنس دقیق ساخت واژگی پسوندهای مورد مطالعه باز شناخته خواهد شد و سپس با استناد به شواهد برآمده از گونه ها متفاوت زبان فارسی به ارایه تحلیلی یکدست و بدور از هرگونه دسته بندی های پیچیده گذشته از کاربرد عناصر مذکور پرداخته خواهد شد یافته های پژوهش حاضر نشان میدهد که با توجه به نسبی بودن مفهوم ارجاع به عنوان نکته ای کلیدی که در گذشته مورد چشم پوشی قرار گرفته است عناصر اصطلاح معرفه ساز در گونه های زبان فارسی برخلاف زبان انگلیسی به عنوان نشانه مشخصگی و ارجاع به کار میروند و تنها با رویکردی گفتمانی به ارجاع میتوان توصیفی قابل قبول در تبیین نکات مورد مناقشه پیرامون این مسئله ارایه داد زیرا رویکردهای صورتگرایانه هیچگاه مارا به تحلیلی یکدست و بی تکلف رهنمون نخواهد ساخت علاوه بر این یافته های این پژوهش بر روند هرچه تحلیلی شدن زبان معیار از صورتهای تصریفی گذشته نیز تاکید دارد

## کلمات کلیدی:

معرفه ، مشخص ، فارسی شیرازی ، فارسی کرمانی ، فارسی محاوره ای ، دستور زبان فارسی

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/458213>

